

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2017. július 11., szeptember hó 26. és december 6. napjain tartott fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A nyereségvágyból, több emberen elkövetett emberölés büntette miatt a vádlott ellen indított büntető ügyben a Nyíregyházi Törvényszék 2017. évi február hó 27. napján kihirdetett 2.B.886/2014/67. számú ítéletét megváltoztatja az alábbiak szerint:

A vádlott cselekményét bűnszegdként elkövetett emberölés büntettének (1978. évi IV. törvény 166. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b), d) és f) pontjai) minősíti.

Az eljárás során felmerült 1 888 889 (Egymilliónyolcszáznyolcvannyolcezer-nyolcszáznyolcvankilenc) Ft bűnügyi költségből a vádlottat 875 905 (Nyolcszázhetvenötezer-kilencszázöt) Ft terheli, míg a fennmaradó 1 012 984 (Egymilliótizenkétezer-kilencszáznyolcvannégy) Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének a kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

A másodfokú eljárásban felmerült 45 432 (Negyvenötezer-négyszázharminckettő) Ft bűnügyi költségből 7 000 (Hétezer) Ft-ot az állam visel, míg a fennmaradó 35 432 (Harmincötezer-négyszázharminckettő) Ft a vádlottat terheli.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője elsődlegesen téves ténymegállapítás és téves jogkövetkeztetés okából bizonyítottság hiányában történő felmentésért, másodlagosan enyhítést célzóan fellebbezett és sérelmezte a polgári jogi igény megítélését is.

A védő jogorvoslatát írásban részletesen indokolta. Elsődlegesen bűncselekmény hiányában, másodlagosan bizonyítottság hiányában történő felmentésre, továbbá enyhítésre irányuló jogorvoslatát fenntartotta. Utalt arra, hogy a törvényszék az ellentmondásokat nem oldotta fel, a bizonyítékok értékelésénél csak olyan bizonyítékokat vett figyelembe, amelyek a bűnösség koncepcióját támasztják alá és a hiányzó láncszemeket kreált következtetéssel pótolta. A védelem álláspontja szerint az ítéltábla végzése, amely további minősítő körülmény megállapíthatóságát felveti, sérti a fair eljárás alapelvét. Végül utalt arra, hogy a vádlottnak az előéletében olyan elítélés, amely „megkötözésre, rablásra” és bántalmazásra vonatkozik, nem lelhető fel.

Az ügyész az ítéletet tudomásul vette. ... magánfél az ítélet kihirdetésekor azt a polgári jogi igény tekintetében tudomásul vette, a távollévő ... magánféltől sem érkezett jogorvoslat.

A fellebbviteli főügyészség átiratában a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjában írt célból a bizonyítás továbbfejlesztését indítványozta a másodfokú eljárásban, mivel a törvényszék által megállapított tényállás a Be. 351. § (2) bekezdés b) pontjának II. fordulatában írtak szerint részben hiányos tekintettel arra, hogy az elsőfokú eljárásban nem került kellőképpen tisztázásra, hogy a bántalmazás a sértetteknek átlagot meghaladó szenvedést okozott-e. Fentiekre tekintettel az ügy elbírálását a Be. 353. § (1) és (2) bekezdésének rendelkezése szerint tárgyaláson indítványozta. Indítványozta továbbá annak megállapítását a fellebbezés elintézésének előkészítése során, hogy a vádlott cselekménye különös kegyetlenséggel elkövetettként is minősül.

Az ítéletábra a védelmi fellebbezés folytán az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a meghozatalát megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírálatának körébe vonta, figyelemmel a Be. 554/B. § g) pontjára is. Osztotta a fellebbviteli főügyészségnek a bizonyítás továbbfejlesztésére vonatkozó indítványát és az ügyet a Be. 353. § (1)-(2) bekezdésére figyelemmel tárgyaláson bírálta felül. A tárgyalás előkészítése során a Be. 358. § (1) bekezdés f) pontjára figyelemmel vizsgálta az eltérő minősítés lehetőségét és megállapította, hogy a cselekmény az 1978. évi IV. törvény 166. § (2) bekezdés d) pontja alapján különös kegyetlenséggel elkövetettként is minősülhet.

Előjáróban utal az ítéletábra arra, hogy a másodfokú eljárásban a vádlott részére tolmácsot rendelt ki, azonban ahogyan az elsőfokú eljárásban az ítéletábra előtt is nyilvánvalóvá vált, hogy a vádlott a román nyelvet nem beszéli, tolmács közreműködésére nem tartott igényt. Ugyanakkor a 2017. szeptember 26. napján tartott tárgyaláson hivatkozott arra, hogy nem volt módja az iratokat tanulmányozni, mivel a magyar nyelvet beszéli és érti, de olvasni és írni csak nehézségek árán tud és bizonyos magyar kifejezések számára magyarázatra szorulnak, ezért kérte, hogy védője közreműködésével hosszabb időn át az iratokat tanulmányozhassa, melyre a másodfokú bíróság a vádlott és védője részére lehetőséget biztosított.

Az ítéletábra a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok lényeges sérelme nélkül folytatta le az eljárást.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének javarészt eleget tett, azonban az általa megállapított tényállás kismértékben megalapozatlan, mivel feltáratlanul maradt - osztva a fellebbviteli főügyészség álláspontját is -, hogy a bántalmazás a két idős sértettnek okozott-e az átlagot lényegesen meghaladó fájdalmat, illetve szenvedést, ezért a másodfokú eljárásban szükségesnek mutatkozott a szakértői bizonyítás továbbfejlesztése.

A másodfokú tárgyaláson csak ... igazságügyi orvosszakértő tudott részt venni, azonban a tárgyalási jegyzőkönyv ... igazságügyi orvosszakértő részére megküldésre került, aki akként nyilatkozott, hogy szakértő-társa által a tárgyaláson előadottakkal mindenben egyetért, azt kiegészíteni nem kívánja.

A másodfokú tárgyaláson részt vevő ... igazságügyi orvosszakértő előadta, hogy ... sértett esetében a többszöri fejtájék csontsérülések, a kétoldali arccsont-törés, orrcsont-törés igen intenzív fájdalommal jártak, a mellkasi sérülések is az átlagot meghaladó intenzitása esetében úgyszintén ez a megállapítás tehető. ... esetében is a kiterjedt arctájéki lágyrész sérülések, a csonttörések és a koponyaüregi sérülés esetében ugyancsak átlagot meghaladó fájdalomérzet állapítható meg. A sérülések elhelyezkedéséből, jellegéből, számából, többszörös voltából szakértői eszközökkel az

elkövetők számára következtetés nem vonható. Utalt a szakértő arra is, hogy a sértettek sérülései között nyilvánvalóan voltak olyanok is, amelyek az orvosi ellátás során keletkeztek.

A vádlott védelmének ellátására 2017. november hó 15 napján új védőt hatalmazott meg, aki indítványozta Romániából a vádlott előéleti adatainak beszerzését arra tekintettel, mivel az elsőfokú bíróság tényállásában olyan jellegű cselekményeket is rögzített, amelyeket a vádlott nem követett el. Ezen túlmenően helyszíni tárgyalás tartására is indítványt tett a vádlott vallomásának megfelelő mozgás pontos rekonstruálása céljából. Perbeszédében kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság amikor a befejezett bizonyítási eljárást ismételten megnyitotta, a perbeszédeket követően, a vádlott vallomását úgy tette bizonyítás anyagává, hogy a későbbiekben kihallgatott tanúk ez idő alatt a tárgyalóteremben foglaltak helyet. Fellebbezésének irányát a tényállás túlnyomórészének iratellenes megállapítása, téves ténybeli következtetés miatt ki nem küszöbölhető megalapozatlanság okából az ítélet hatályon kívül helyezésében, másodsorban a másodfokú tárgyaláson felvett bizonyítás esetén a vádlott felmentésében, az elsőfokú ítélet megváltoztatásában jelölte meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Be. 351. § (2) bekezdés d) pontja alapján a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett, a vádlott ölési cselekményben való részvételére tekintetében.

Az ítéletábra a tényállás megállapításra vonatkozóan csak azt rögzíti, ahonnan a védő által megállapítani indítványozott tényállás eltér az elsőfokú bíróság által megállapítottaktól. „A vádlott és társai észlelték, hogy a sértettek külön szobában alszanak, majd kutatni kezdtek készpénz és értékek után.

A vádlott ennek során a harmadik helyiségbe is bejutott az ajtón lévő ablakszemek betörése és az üvegszilánkok kiszedése útján, mivel az ajtó zárva volt, majd kutatásba kezdett az ott lévő szekrényajtó kinyitását követően, amikor is észlelte, hogy valaki felkapcsolta valamelyik szobában a lámpát és valaki megszólalt, hogy ki van a lakásban. A vádlott ijedtségénél fogva ekkor visszamászott az előszobába és kiszaladt a házból, miközben két társa a helyszínen maradt. A vádlott nem tudott arról, hogy a helyszínen maradt két társa először ...-t, majd ...-t oly módon bántalmazták, hogy ... a helyszínen, míg ... 2001. november 6. napján elhalálozott. A vádlott azzal sem volt tisztában, hogy társai a kétszárnyú ruhásszekrényben lévő női otthonkából távozása után 400 000 Ft-ot eltulajdonítottak. „

A védő úgy ítélte meg, hogy a bűncselekmény során való pusztá jelenléte a vádlottnak és a sértettek más általi bántalmazásának észlelése nem alapoz meg szándékegységet. Az emberölésben való szándékegység akkor sem lenne megállapítható, ha az irányadó tényállás szerint a vádlott észlelte volna a bántalmazás megkezdését vádlott társai által. Utalva a Kúria 19/2005. Büntető Elvi Határozatára a feltárt bizonyítékok nem alkotnak az I. r. vádlott bűnössége megállapítására kétséget kizáróan alkalmas zárt logikai láncot. Nem cáfolható ítéleti bizonyossággal, hogy a vád tárgyává tett cselekmény az I. r. vádlott által előadott módon történt, mivel közvetlen terhelő adatok az emberölés tekintetében e vádlott vonatkozásában nem merültek fel. A vádlottak tagadó vallomása nem cáfolható, továbbá bizonyíték beszerzésére pedig nincs mód, idézte a védő. Kiemelte, ha a tényállási elem megvalósíttasága kétséget kizáró bizonyossággal nem bizonyított, ez bizonyíték hiányos felmentéshez vezet. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ellentmondó bizonyítékokat akként értékelte, hogy logikai következtetésekkel jutott el annak a ténynek a megállapítására, hogy a vádlott jelen volt a sértettek bántalmazása során - ebből következett a további ténymegállapítások fényében az I. r. vádlott bűnössége (Kúria 19/2005. Büntető Elvi Határozat).

A védő a Be. 376. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta, mivel álláspontja szerint a Be. 352. § alapján ki nem küszöbölhető megalapozatlanság a bűnösség megállapítását lényegesen befolyásolta. Abban az esetben, amennyiben a másodfokú bíróság a védői indítványnak helyt ad és az

indítvánnyal megegyező tényállást állapít meg, az emberölés büntette, mint társtettes (1978. évi IV. törvény 166. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) és f) pontja) bűncselekmény vádja alól a Be. 331. § (1) bekezdés, a Be. 6. § (2) bekezdés b) pontja alapján bizonyítottság hiányában történő felmentését indítványozta.

A fellebbviteli főügyészség képviselője perbeszédében a védelmi indítványokra is tekintettel azok elutasításával egyetértett. Álláspontja szerint a másodfokú eljárásban felvett szakértői bizonyítás alapján további minősítő körülmény a különös kegyetlenséggel elkövetés megállapítható és megalapozottak az elsőfokú bíróság által megállapított minősítő körülmények is. Helytállóan vont következtetést a törvényszék arra, hogy a vádlott szándéka mindkét sértett ölésére kiterjedt, az okozott eredményért társtettesként tartozik felelősséggel. Utalt arra is - figyelemmel a védelem felvetésére -, hogy bár a támadók hárman voltak, a sértettet közvetlenül csak ketten támadták meg. A vádhatóság képviselője úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, helyesen alkalmazta az elkövetéskor hatályos anyagi jogszabályokat. Indítványozta a vádlott cselekményének az 1978. évi IV. törvény 166. § (2) bekezdés d) pontja szerinti minősítését is, a különös kegyetlenséggel történő elkövetés megállapítását. A büntetés enyhítésére nem látott lehetőséget, végül indítványozta a járulékos kérdésekben történő döntést is.

A vádlott az utolsó szó jogán hivatkozott a számára kedvező eredménnyel záruló poligráfos vizsgálatra. Fenntartotta, hogy két, általa megnevezett társával járt a helyszínen, de a „villany felkapcsolása után” elrohant. Tagadta a sértettek bántalmazásában való részvételét, hivatkozott a helyszíni szemlére, ahol bemutatta, hogyan szedte ki a szoba ajtajából az üvegcserepeket és bűjt be a keletkezett lyukon. Utalt arra is, hogy Romániában „lekötözéses rablása” nem volt. Sérelmezte, hogy vallomásának megtétele alatt a tanúk a tárgyalóteremben tartózkodtak.

A védő és a vádlott is eljárási szabálysértésre hivatkozott (Be. 282.§ (2) bekezdés és 284.§ c) pontja) arra tekintettel, hogy a tanúk a bizonyítási eljárás újbóli megnyitását követően jelen voltak a tárgyalóteremben amikor a vádlott vallomását a törvényszék tárgyalás anyagává tette.

A törvényszék a perbeszédnek elhangzása után határozott a bizonyítási eljárás újbóli megnyitásáról a 2016. május 19-i határnapon.

A 2018. július 8-i tárgyaláson a tárgyalás anyagának ismertetése történt meg, ahol a vádlotton kívül jelen volt a korábban az eljárási szabályoknak megfelelően kihallgatott ... és Az is megállapítható, hogy az eljárás során valamennyi tanú kihallgatása a törvényi előírásoknak megfelelően történt.

Az ítélet tábla az iratok tartalma és a másodfokon felvett bizonyítás eredményeképpen az ítélet 2. oldal 11. bekezdésében pontosítja a Nyírbátori Városi Bíróság 2.B. 769/2011/12. számú ítélete kihirdetésének napját, amely helyesen: 2012. június 21. napja. Az ítélet 5. oldal 8. bekezdése után rögzíti, hogy a bántalmazás mindkét sértettnek az átlagot lényegesen meghaladó szenvedést és gyötrelmet okozott.

Mellőzendő a tényállásból továbbá az ítélet 2. oldal utolsó bekezdése tekintettel arra, hogy e megállapításra alapot adó hiteles adatok beszerzése az eljárás során nem történt, csupán a 3. oldal 1. bekezdésében írt ítélet igazolható.

Az ítélet 3. oldal utolsó és a 4. oldal 3-4. bekezdéséből mellőzendő a vádlott után az „és” kötőszó, ítéleti bizonyossággal ugyanis annyi állapítható meg, hogy a vádlott ismeretlen társa vagy társai vettek részt konkrétan a sértettek bántalmazásában, míg a vádlott az értékek felkutatásában működött közre.

Az így kiegészített, illetve pontosított tényállás mindenben megalapozott és a másodfokú eljárásban a Be. 351. § (1) bekezdésére figyelemmel az ítéletábra irányadónak tekintette.

Az ítélet indokolásából ugyancsak mellőzendő a 12. oldal 6. bekezdése a vádlott előéletére vonatkozóan, mert mint az már említésre került, ennek megállapítására adatok nem álltak rendelkezésre, továbbá a 13. oldal 3. bekezdésének első mondata és a cselekmény jogi minősítése (ítélet 13. oldal) utáni bekezdésből a vádlott utáni és kötőszó.

A vádlott az eljárás során mindvégig következetesen tagadta, hogy a két idős sértett bántalmazásában részt vett volna. Határozottan állította, hogy úgy tudta, hogy lopni mennek. Olyan bizonyíték, amely kétséget kizáróan igazolná, hogy a sértettek bántalmazásában a vádlottnak bármiféle szerepe volt az eljárás során nem merült fel, tevőlegességének társtetteskénti értékelésének megállapítása téves, ugyanakkor az ítéletábra a bűnsegédi magatartást kétséget kizáró módon igazoltnak találta. A védő perbeszédében utalt arra, hogy a sértettek más általi bántalmazásának észlelése nem alapoz meg szándékegységet és az emberölésben való szándékegység akkor sem lenne megállapítható, ha az irányadó tényállás szerint a vádlott észlelte volna a bántalmazás megkezdését elkövető társai által. Az elsőfokú bíróság által is helyesen alkalmazott, az elkövetéskor hatályban lévő 1978. évi IV. törvény 21. § (2) bekezdése szerint bűnsegéd az, aki a bűncselekmény elkövetéséhez szándékosan segítséget nyújt. Mint arra több eseti döntés is utal, nem értékelhető pszichikai bűnsegélyként a cselekmény elkövetésének helyszínén való pusztán jelenlétben megnyilvánuló olyan passzív magatartás, amely a tettesre nem gyakorol szándékerősítő hatást, illetve a sértett védekezésére nem hat bénítóan (BH2003.139.). Jelen esetben is a vádlott arra hivatkozott, hogy a sértetteket nem bántalmazta, csupán egy ideig volt jelen a helyszínen, amikor értékek után kutatva a szobaajtó két ablakszemét betörve abból az üvegcserépeket kiszedte és nem volt tudomása arról, hogy társa vagy társai a sértettek megölését fogják végigvinni.

Az ítéletábra álláspontja szerint e vádlottnak a bűnösségének megállapítását és a bűncselekményben való részvételét, illetőleg annak minősítését a teljes cselekmény mozzanatait folyamatában kell vizsgálni, mert az események láncolatát összefüggésében vizsgálva lehet dönteni arról, hogy a vádlottnak milyen az ölési cselekményhez való viszonya. A vádlott azzal tisztában volt, hogy az értékek eltulajdonítását célzóan mennek az idős sértettek ingatlanához, azonban mivel a helyszínen jelen volt, a társának, illetve társainak a cselekvőségét, mellyel először ...-t, illetőleg ezt követően ...-t bántalmazták, ennek szemtanúja volt és nyilvánvaló, hogy tudomással bírt ...-t sértett válasza alapján, hogy a készpénzt a női otthonkájának a pongyolájában tartja, amely a bezárt másik szobában található. Ezt követően került sor arra, hogy a vádlott mivel a szobának a kulcsa nem állt rendelkezésére, betörve az üvegszemeket az üvegcserépeket kivéve jutott be az ominózus helyiségbe és tulajdonította el a sértettek 400 000 Ft összegű készpénzét. Azt is látnia kellett, hogy a sértettek idős életkorúak, a bántalmazással szemben védekezni nem tudtak. A vádlott az eljárás során azt is tagadta, hogy a sértettek bántalmazásának szemtanúja lett volna, továbbá készpénzt sem tulajdonított el, mivel amikor a villany felgyulladt, ő a helyszínről elmenekült. A vádlott ez irányú védekezésével a törvényszék foglalkozott és indokát adta a vádlotti védekezés elvetésének. Az ítéletábra álláspontja szerint azzal, hogy a helyszínen az értékek kutatásában azonnal részt vett, oly módon, hogy aggály nélkül kezdte el a sértett értékeinek felkutatását, illetve megszerzését, azzal következtetés vonható arra, hogy az egyre durvább erőszak láttán azonosult tettestársainak a sértett megölésére irányuló szándékának a kialakulásával, így jelenlétével a tett végbevitelét biztonságosabbá tevő magatartásával a vádlott társ vagy vádlott társak elhatárolását erősítette, ezáltal bűnsegédi magatartása megállapítható (BH2003.3., BH2006.73. sz. jogesetek).

Az ítéletábra az eljárás során olyan szabálysértést, amely az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezte volna nem észlelt, és figyelemmel a tényállás megalapozott voltára, a Be. 351. (1)

bekezdése alapján nem vezethetett eredményre a védőnek a bizonyítékok eltérő értékelésével a vádlott felmentésére irányuló indítványa sem.

Az ölési cselekmény minősítését illetően alapos volt a fellebbviteli főügyészségnek a további minősítő körülmény megállapítását célzó indítványa figyelemmel a 3/2013. BJE Határozat II/4. pontjában írtakra is. Az igazságügyi orvosszakértők másodfokú eljárásban tett nyilatkozatai megerősítették, hogy az idős sértettek az átlagot lényegesen meghaladó szenvedéssel és gyötrellemmel járó brutálisan véghezvitt nagyszámú sérülést szenvedtek el, amely figyelemmel a támadott testtájékra is a cselekmény az 1978. évi IV. törvény 166. § (2) bekezdés d) pontja szerint is minősül.

Az ítélet tábla a védő által előterjesztett bizonyítási indítványokat elutasította. A Romániából beszerezni indítványozott előéleti adatok időigényességük miatt az eljárás indokolatlan elhúzódását eredményezték volna és az ítélet tábla arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vitatott megállapításokat, amelyekre vonatkozóan az iratokban dokumentum nem áll rendelkezésre, a tényállásból mellőzte és csupán a 3. oldal 1. bekezdésében dokumentummal igazolt elítélését vette figyelembe. A helyszíni tárgyalás tartására irányuló indítvány ugyancsak az eljárás indokolatlan elhúzódását eredményezte volna tekintettel arra, hogy ez az elsőfokú eljárásban a 2015. július 8-i tárgyaláson a helyszíni szemléről készült video felvétel megtekintésre került, valamint 2015. szeptember 25. napján az elsőfokú bíróság helyszíni tárgyalást is tartott, amelyre maga a vádlott is több alkalommal hivatkozott.

A büntetés kiszabása során az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott javára és terhére figyelembe veendő alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket feltárta és azokat súlyuknak megfelelően értékelte. A vádlott bűnsegédi minősége további enyhítő körülmény, a súlyosítási tilalomba nem ütköző további minősítő körülmény megállapítása viszont a vádlott terhére értékelendő. Ugyanakkor az ítélet tábla utal arra, hogy hivatalos tudomása van arról is, hogy ...-ban 2002. évet megelőző években több idős ember sérelmére elkövetett ölési cselekmény történt és álláspontra szerint jelen cselekmény is figyelemmel az 56. számú Büntető Kollégiumi vélemény III/2. pontjában írtakra is, a közbiztonság veszélyeztetésére és a köznyugalom tartós vagy súlyos megzavarására alkalmas és a vádlott terhére súlyosító körülményként értékelendő. Kiemeli az ítélet tábla azt is, hogy az enyhítő körülmények sorában a törvényszék az el nem évülő bűncselekményre figyelemmel megfelelő súllyal értékelte az időmúlást. A törvényszék tetтарыnos büntetést alkalmazott, amely a cselekmény tárgyi súlyához és az elkövető társadalomra veszélyességéhez igazodik. A büntetés lényeges enyhítésére a másodfokú bíróság törvényes lehetőséget nem talált.

A törvényszék ítéletének járulékos rendelkezései javarészt törvényesek, azonban a bűnügyi költség megállapításával kapcsolatban az ítélet 15. oldal utolsó bekezdésében a törvényszék csupán annyit rögzít, hogy a bűnügyi költség azon részét, amely nem a vádlott bűnösségének megállapításával kapcsolatban merült fel, az állam viseli a Be. 339. § (1) bekezdése alapján. E megállapítás helyes, azonban összegszerűségében nem helytálló. Az elsőfokú eljárással bezárólag az eljárás során felmerült 2 491 800 Ft, melyből a nyomozás során 2014. december hó 9. napján (törvényszéki iratanyag 66. sz. utóirat) megállapítást nyert, hogy a nyomozás során Sebőc Sándor vonatkozásában felmerült 602 912 Ft bűnügyi költséget az állam viseli. Így az elsőfokú eljárással bezárólag helyes annak megállapítása, hogy 1 880 889 Ft bűnügyi költség merült fel. Azonban az eljárás során 444 fő ujjnyomatát vizsgálták, sor került több poligráfós vizsgálatra, a továbbá a későbbiekben indifferens személyek szakértői vizsgálatára is, így ezen összegek a vádlottat nem terhelhetik, ezért az ítélet tábla a bűnügyi költség helyes összegét megállapította és a rendelkező részben rögzítette.

Az ítéletábra a kifejtettek alapján a törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a jelzett körben megváltoztatta, egyéb helyes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdésére utalással helybenhagyta.

Az előzetes fogvatartásban töltött idő további beszámításáról az 1978. évi IV. törvény 99. § (1) bekezdése alapján, míg a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről a Be. 381. § (1) bekezdése, illetőleg a Be. 339. § (1) bekezdése alapján történt rendelkezés.

Debrecen, 2017. december 6.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Szabóné dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk.előadó bíró, Dr. Nagy Éva sk. bíró.

Záradék: A Nyíregyházi Törvényszék 2.B.886/2014/67. számú ítélete az ítéletábra jelen határozatával jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Debrecen, 2017. december 6.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke